

GABRIELA
ADAMEȘTEANU

Voci la distanță

roman

Ediția a III-a

POLIROM
2026

Cuprins

Partea întâi

ȚARA URȘILOR

Capitolul 1. Bătrânii trebuie împinși de la spate ca să plece	11
Capitolul 2. Palatul Mariei Obrenovici	27
Capitolul 3. Cei trei ursuleți	48
Capitolul 4. Hăinuțe de rezervă	66
Capitolul 5. Oameni noi și case vechi	81
Capitolul 6. Copiii aleg cu mâna părinților	99
Capitolul 7. Castelul	117
Capitolul 8. Secrete bine ascunse în dulapurile de lenjerie	134
Capitolul 9. Bătaia e ruptă din rai	152
Capitolul 10. Apărând Televiziunea	171
Capitolul 11. „Să nu te îndrăgostești de mine”	188
Capitolul 12. Sărbătoarea remușcărilor	203

Partea a doua

FOLDERUL ANDEI

Capitolul 13. Letiția la spital	221
Capitolul 14. Un șef de sală	232
Capitolul 15. Vila secretă	244

Capitolul 16. Copii și părinți	257
Capitolul 17. Ostaticii <i>Familiei</i>	268
Capitolul 18. Sfârșit de vacanță	280
Capitolul 19. Barul Melody	293
Capitolul 20. Cumpătu	306
Capitolul 21. Pasiune maternă	318
Capitolul 22. O femeie descurcăreață	330
Capitolul 23. <i>The winner takes it all</i>	341
Capitolul 24. Viața începe de mai multe ori	355

Stă la geam, încruntată, de ce naiba n-a mai sunat-o pe Corina în ultima vreme, când n-are nimic de făcut toată ziua? S-o fi trimis la test, și la un spital de mână întâi, să n-ajungă la doctorița asta fără fler profesional, dar plină de ea. „Nu mai faceți atâtea intervenții!“, s-a rătoit la Mady. „Eu sunt medicul curant, știu ce fac și de ce! Să nu mă învețe nimeni pe mine cum să-mi fac meseria!“ Și pe urmă, cu un ton mai jos, ca explicație: „Mama dumneavoastră m-a enervat foarte tare“.

Chiar și legată de aparate și cu mâna în ghips până la umăr, Corina tot trebuie să-și fi păstrat mica aroganță de „boiarcă“. Anda a fost medic de spital și-și poate imagina stresul de-acolo, pacienții aduși mereu prea târziu, cazurile grave care-și așteaptă transferul la ATI când se eliberează paturile celor expediați la morgă. Da, poate s-o înțeleagă pe doctoriță că-i sare muștarul când primește lecții de la relațiile sus-puse ale pacientei. Numai că, într-un spital închis ca un buncăr, personalul medical poate s-ajungă stat în stat, cui să-i mai pese de jurământul lui Hipocrate când moartea face legea?! Câți mai ies vii și cu mintea întreagă de-acolo, să povestească prin ce-au trecut? Unii tremură de recunoștință față de doctori și infirmiere, dar cei mai mulți șoptesc c-au fost în iad. Martori nu, dovezi nu, familia mortului, dacă vrea să reclame,

n-are ce. Și cum să-i mai crezi pe cei care trăiesc doar sub imboldul emoției, ca Mady, care și-a petrecut Ajunul la poarta spitalului, ca să fie mai aproape de maică-sa, închisă acolo? Sună telefonul, Letiția o întreabă dacă mai știe ceva de Corina, până și pe ea a ajutat-o cu sfaturi juridice, cu intrări la diverse ghișee.

*

„N-am vrut să te mai bat la cap cu veștile despre Corina, vezi tu destule cazuri grave, n-ai nevoie de încă unul. Starea ei se înrăutățește, din păcate. I-au tot mărit doza de oxigen, la început un tub în nas, pe urmă masca, pe urmă au pus-o la un balon. Mady a ajuns și la Arafat, care a cerut să fie mutată în spitalul modular, cu tratament mai adecvat. Dar doctorița consideră că nu e cazul încă, mai întârzie două-trei zile până când o să-i mărească doza de oxigen. Nu mai intru în discuțiile despre medicamente, remdesivir, paxlovid, molnupiravir, Mady se dă peste cap să-i procure orice, din America, din Canada, din Australia, dar doctorița e reticentă și, cred eu, resentimentară. Corina nu mai are telefon, nu mai pot vorbi cu ea și, sinceră să fiu, mă simt vinovată. Până să mă sune ea din ambulanță, nu mai vorbiserăm de-o vreme. Dacă i-aș fi auzit simptomele, aș fi trimis-o să se testeze, avea cefalee, diaree, durere în gât,

plus o ameteală din cauza căreia căzuse în casă, cum să nu te fi gândit la covid? Și-a sunat doctorița de familie, care a întrebat-o dacă a fost prin magazine, dacă a avut musafiri, dacă a făcut vizite. Și fiindcă răspunsul era nu, i-a spus să stea liniștită, trebuie să fi răcit, să ia paracetamol. Nu s-a gândit că în apartamentul ei intraseră femeia la curățenie, cosmeticiana, manichiurista, coafeza, chemase și maseuza, fiindcă o dureau oasele, probabil de la covid, dar ea a crezut că e poliartrita ei veche. Câte dintre ele or fi fost vaccinate? Corinei îi lipseau întâlnirile cu prietenii, mai speriați de virus decât ea, care i-au refuzat invitațiile. Acum aștepta Crăciunul, Anul Nou, voia să-și vadă casa curată, meniul ei clasic, curcan de la Peneș, mezeluri de la Bácsi, salata cu somon și plăcinta cu brânză de vaci, vinul franțuzesc, roșu și rosé. Conta pe Mady, dar și pe alți câțiva musafiri mai curajoși, de mine știa c-am plecat la munte. Când eram în București și mă mai invitase, i-am zis că dacă se îmbolnăvește, ea o are pe Mady aici, dar copiii mei sunt departe: Delia în Franța, David în Anglia, Liviu în America. Și, oricum, n-aș vrea să le stric sărbătorile, totdeauna m-am temut de ce aduce Anul Nou. Însă mi-e teamă de ce-i aduce Corinei! O are pe Mady care face curse în jurul spitalului și-a înroșit telefoanele, dar la ce-i folosește?”

La ce s-o gândi ea acolo? Dar s-o mai gândi? O mai fi conștientă? Cât de mari or fi durerile? Biata de ea, le-a suportat toată viața, cu tot felul de boli. E târziu, e târziu, de ce naiba n-a sunat-o mai din vreme?!

Și totuși, înainte să-și tot smulgă părul, să se gândească un pic la rece, ar fi schimbat ceva telefonul ei? Ar fi ascultat-o Corina?

„Tu nu mai profesezi de când s-a îmbolnăvit Sandi“, i-a spus sec atunci când o tot presa, după operația la sân, să facă și ședințele de chimioterapie.

E prietena ei de-o viață, dar câteodată i-a simțit duritatea ascunsă în fiecare dintre noi, pe care copilăria, anturajul profesional ne împing, la un moment dat, s-o scoatem la vedere. I-a admirat mereu sângele-rece, felul cum asuma momentele grele pentru ea, pentru alții.

Povestea ei despre 22 decembrie este total diferită de cea a lui Liviu, băiatul ei care atunci, la prânz, se afla în mulțimea care umpluse Calea Victoriei cu strigăte, steaguri și lozinci, *Ole, Ole, Ceaușescu nu mai e!*

În timpul ăsta, Corina și colegii ei se uitau de la ferestre, îngroziți că toți acei oameni plini de o furie adunată în ei de ani de zile au să năvălească în clădirea lor și au să-i linșeze. Pân-aici ne-a fost, s-a gândit și Corina, dar nu și-a pierdut capul. Împreună cu șeful ei, a tocat fișe de cadre, reclamații, denunțuri,

documente secrete, până când, ducându-se la fereastră să vadă de ce strigătele de afară, în loc să crească, scădeau, a văzut că din adâncurile Palatului ieșiseră soldați înarmați care blocaseră porțile instituției legislative. Mulțimea în care era și Liviu cu prietenii lui se îndrepta spre Comitetul Central, unde cei bine orientați urcau deja scările.

*

Probabil că, în afară de șeful ei, nimeni altcineva din biroul lor n-avusese habar că în subsolul Palatului de legi existau soldați înarmați.

Dar prezența ei alături de el atunci și acolo i-a asigurat Corinei, în anii următori, slujba convenabilă: șeful a luat-o peste tot, în timp ce urca, treaptă cu treaptă, scara ierarhică a partidului de ieri și de azi. „Asta până au venit la putere țărăniștii, sponsorizați cândva de bunicul meu, ca să mă dea afară“, i-a spus Corina, râzând acru. Dar și-acum fostul ei șef alertează puternicii lumii medicale, încercând să-și ajute vechea prietenă, fidelitatea este prima lege în gașca lor.

Da, mare păcat că n-a mai sunat-o pe Corina, să stea amândouă de vorbă în timpul care le-a mai rămas. Dar erau puține șanse s-o fi convins să facă altceva decât deja decisese, ar fi mers tot pe mâna doctoriței de familie, convinsă că alegerile ei sunt cele mai

bune! Să-și împingă noua vinovăție în adâncurile de întuneric, alături de aceea față de toți cei din familiile ei succesive care au plecat pe rând.

*

„Am fost colege de școală“, îi spune Letiției, „Corina era mai așezată decât noi, celelalte. Prietena și modelul ei era fata vicepreședintelui Adunării Naționale, tot un «copil de bătrânețe», fără copilărie, ca și ea. Asta locuia într-o vilă pe strada Praga, cu mobilă stil și plină de tablouri, ca o pinacotecă. Acolo a prins Corina gustul rochiilor și pantofilor scumpi, se uitau amândouă în revistele de modă străine, știi ce raritate erau pe atunci. Corina a picat în primul an la Drept, prietena ei a intrat, iar în vacanță a plecat cu maică-sa în Franța și a rămas acolo. Pe tatăl vârstnic l-au lăsat aici să-și mănânce pensia de ilegalist, Partidul îl scosese din toate funcțiile, cam așa păteau ștabii comuniști cu copiii lor. Prietena i-a scris de la Paris, dar Corina nu i-a răspuns, de ce ar fi făcut-o? Voia să-și facă loc în lumea căreia fosta ei prietenă tocmai îi dăduse cu piciorul. Atunci s-a apropiat Corina de mine, mergeam împreună la petreceri, vorbeam de băieți, de rochii, ne-am măritat repede și-am intrat în alte anturaje fiecare. Dosarul bun al lui Nicu i l-a reparat și pe-al ei, a intrat la Drept, dar n-am pierdut legătura